DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
29. maj 1997 *

I sag C-14/96,

angående en anmodning, som Tribunal de première instance de Bruxelles i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Paul Denuit

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G.F. Mancini, og dommerne J.L. Murray, C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn (refererende dommer) og H. Ragnemalm,

generaladvokat: C.O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

* Processprog: fransk.

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Paul Denuit ved advokaterne A. Braun og F. de Visscher, Bruxelles

— den belgiske stat dels ved vicepremierministeren, trafikministeren og ministeren for offentlige foretagender, dels ved ministeren for videnskabspolitik, begge ved advokat A. Berenboom, Bruxelles

— den belgiske regering ved kommitteret J. Devadder, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget, bistået af advokat A. Berenboom, Bruxelles

— den tyske regering ved afdelingschef E. Röder, bistået af kontorchef S. Maass, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— den græske regering ved kommitteret A. Samoni-Rantou, Sekretariatet for EF-ret, og fuldmægtig I. Kiki, Juridisk Tjeneste, begge Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— den franske regering ved kontorchef C. de Salins og ekspeditionssekretær P. Martinet, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved S. Ridley, Treasury Solicitors Department, som befuldmægtiget, bistået af barrister R. Thompson

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber og P. van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 12. december 1996 er afgivet mundtlige indlæg af P. Denuit ved advokaterne A. Braun og F. de Visscher, af den belgiske regering ved J. Devadder og advokat A. Joachimowicz, Bruxelles, af den græske regering ved A. Samoni-Rantou, af Det Forenede Kongeriges regering ved R. Thompson og af Kommissionen ved B. J. Drijber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. februar 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 16. januar 1996, indgået til Domstolen den 19. januar 1996, har Tribunal de première instance de Bruxelles i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23, herefter »direktivet«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under behandlingen af en straffesag mod den administrerende direktør for Coditel Brabant SA (herefter »Coditel«), Paul Denuit, der er sat under tiltale for at have overtrådt den nationale lovgivning på det audiovisuelle område.

Direktivet

3 Direktivets artikel 2, der findes i kapitel II (Almindelige bestemmelser), er affattet således:

»1. Medlemsstaterne skal hver især sikre, at alle udsendelser ved tv-radiospredning, der sendes

— af tv-radiospredningsorganer, som hører under deres myndighed, eller

— af tv-radiospredningsorganer, der benytter en frekvens eller satellitkapacitet, som den pågældende medlemsstat har givet tilladelse til at benytte, eller en forbindelse, der udgår fra denne medlemsstat til en satellit, uden dog at høre under nogen medlemsstats myndighed,

er i overensstemmelse med lovgivningen om udsendelser bestemt for offentligheden i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og må ikke hindre retransmission på deres område af fjernsynsudsendelser fra andre medlemsstater af grunde, der falder

inden for de ved dette direktiv samordnede områder. De kan midlertidigt suspendere retransmission af fjernsynsudsendelser, hvis følgende forhold foreligger:

a) En fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat er en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22.

b) Tv-radiospredningsorganet har i løbet af de foregående tolv måneder allerede overtrådt samme bestemmelse mindst to gange.

c) Den berørte medlemsstat har skriftligt underrettet tv-radiospredningsorganet samt Kommissionen om de påståede overtrædelser og om, at den agter at begrænse retransmissionen, hvis en sådan overtrædelse gentages.

d) Konsultationer med transmissionsstaten og Kommissionen har ikke ført til en mindelig ordning inden 15 dage efter underretningen i litra c), og den påståede overtrædelse fortsætter.

Kommissionen drager omsorg for, at ophævelsen er forenelig med fællesskabsretten. Den kan anmode den pågældende medlemsstat om straks at bringe en suspension, der strider imod fællesskabsretten, til ophør. Denne bestemmelse er ikke til hinder for anvendelsen af procedurer, forholdsregler eller sanktioner over for de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis myndighed det pågældende tv-radiospredningsorgan hører.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på udsendelser, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke direkte eller indirekte modtages i en eller flere medlemsstater.«

4 Direktivets artikel 3, som også findes i kapitel II, bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne kan for så vidt angår de tv-radiospredningsorganer, som hører under deres myndighed, indføre strengere eller mere detaljerede bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne skal på hensigtsmæssig måde inden for rammerne af deres lovgivning sørge for, at de tv-radiospredningsorganer, der hører under deres myndighed, overholder bestemmelserne i dette direktiv.«

5 I direktivets kapitel III (Fremme af distribution og produktion af fjernsynsprogrammer) gennemføres ved hjælp af bestemmelserne i artikel 4 og 5 målsætningen om at fremme produktion og distribution af europæiske udsendelser, idet der fastsættes mindstekrav til den del af sendefladen, der skal afsættes til udsendelse af europæiske programmer og af europæiske programmer, som er fremstillet af producenter, der er uafhængige af tv-radiospredningsorganerne, herunder nyere programmer, der udsendes senest fem år efter deres produktion.

6 Direktivets artikel 4, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse: »Medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-radiospredningsorganerne afsætter den største andel af [sendetiden] ... til transmission af europæiske programmer ...« Desuden bestemmes det i direktivets artikel 5, at medlemsstaterne »... når det er muligt, med passende midler [skal] drage omsorg for, at tv-radiospredningsorganerne afsætter mindst 10% af [sendetiden] ... — eller alternativt efter medlemsstaternes valg, mindst 10% af deres programbudget — til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse organer ...«.

Retstilstanden i Det Forenede Kongerige

7 I Broadcasting Act 1990 (herefter »loven« eller »Broadcasting Act«) reguleres bl.a. uafhængige institutioners fjernsynsvirksomhed i Det Forenede Kongerige.

8 I henhold til lovens section 13 er det forbudt at sende andre tv-programmer end BBC's og Welsh Authority's, medmindre Independent Television Commission (»ITC«) har givet tilladelse eller udstedt licens hertil.

9 Lovens section 16(2)(g) og (h) gennemfører de i direktivets artikel 4 og 5 opstillede betingelser med hensyn til udsendelse af europæiske programmer fra uafhængige producenter.

10 I section 43 skelnes der mellem to former for »satellit-programmer«, nemlig indenlandske og udenlandske satellit-programmer, der begge betragtes som »tv-programmer« i section 13's forstand og derfor kun kan spredes på grundlag af en licens. Bestemmelsen opstiller også kriterierne for, hvilke tv-udsendelser der henhører under de to former for programmer:

— I henhold til section 43(1) er et indenlandsk satellit-program (»domestic satellite service«, herefter »DSS«) et tv-program, der sendes via satellit fra et sted i Det Forenede Kongerige på en frekvens, der er tildelt Det Forenede Kongerige, og med henblik på at kunne modtages af almenheden i Det Forenede Kongerige.

— I henhold til section 43(2) er et udenlandsk satellit-program (»non-domestic satellite service«, herefter »NDSS«) et tv-program, der sendes via satellit

a) fra et sted i Det Forenede Kongerige med henblik på at kunne modtages af almenheden i Det Forenede Kongerige eller i en medlemsstat på anden måde end på en tildelt frekvens, eller

b) fra et sted uden for Det Forenede Kongerige og en medlemsstat med henblik på at kunne modtages af almenheden i Det Forenede Kongerige eller i en medlemsstat, når udsendelserne leveres af en person i Det Forenede Kongerige, som har den redaktionelle kontrol over programindholdet.

11 Der er fastsat særlige regler i lovens section 44 for udstedelse af licenser til DSS og i section 45 for udstedelse af licenser til NDSS. I henhold til section 44(3) gælder de i section 16(2)(g) og (h) opstillede betingelser vedrørende europæiske programmer også for DSS. Dette er derimod i henhold til section 45(2) ikke tilfældet for så vidt angår NDSS.

Hovedsagen

12 Det fremgår af hovedsagens akter, at Turner International Sales Ltd (herefter »Turner«), som har hjemsted i London, har fået de britiske myndigheders tilladelse til at udsende et tv-program ved navn »TNT & Cartoon Network« over Astra-satellitten. Udsendelserne har fundet sted siden 1993. Programmerne kan modtages af almenheden i Det Forenede Kongerige og i flere vesteuropæiske lande, enten direkte ved hjælp af en parabolantenne eller gennem kabelanlæg. Da den frekvens,

der benyttes på Astra-satellitten, ikke er en frekvens, der er tildelt Det Forenede Kongerige, er den tilladelse, der er givet Turner, en »non-domestic satellite service licence« som omhandlet i lovens section 43(2).

13 Efter at Turner og Coditel havde undertegnet en kontrakt om viderespredning af tv-kanalen, nedlagde den belgiske trafikminister og minister for offentlige foretagender ved ministeriel bekendtgørelse af 17. september 1993 forbud mod viderespredning af programmet TNT & Cartoon Network gennem kabelanlæg i hovedstadsregionen Bruxelles.

14 Som begrundelse for forbuddet anførtes følgende:

»Der er tale om programmer, som hovedsagelig består af udsendelser produceret uden for Det Europæiske Fællesskabs område og af kommercielle reklamer.

Udsendelserne er i modstrid med intentionerne i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, også omtalt som direktivet om 'fjernsyn uden grænser'.

De er specielt ikke i overensstemmelse med de krav, der stilles i artikel 4 og 5, hvorefter størstedelen af udsendelserne skal bestå af europæiske programmer, og en del af programbudgettet skal forbeholdes produktion af europæiske programmer.

Det hævdes, at der den 12. juli 1993 er givet tilladelse i Det Forenede Kongerige til de pågældende tv-kanaler i form af en tilladelse til udsendelse af et udenlandsk satellit-program.

Det gøres endvidere gældende, at programmerne efter Det Forenede Kongeriges lovgivning ikke skal opfylde de i direktivet opstillede forpligtelser ...«

15 Coditel efterkom den ministerielle bekendtgørelse, og Turner indgav derefter en begæring til præsidenten for Tribunal de commerce de Bruxelles om, at det som en foreløbig forholdsregel blev pålagt Coditel at viderespredе de pågældende programmer i overensstemmelse med den indgåede kontrakt. Præsidenten for Tribunal de commerce de Bruxelles fandt, at den ministerielle bekendtgørelse af 17. september 1993 savnede hjemmel i intern ret, og pålagde som følge heraf ved kendelse af 26. oktober 1993 Coditel at viderespredе programmerne gennem sit kabelanlæg, således at Coditel i tilfælde af undladelse heraf skulle betale en tvangsbøde. Coditel efterkom denne retsafgørelse.

16 Den belgiske stat rejste derefter tredjemandsindsigelse mod kendelsen af 26. oktober 1993. Efter kontradiktorisk sagsbehandling ændrede præsidenten for Tribunal de commerce de Bruxelles sin afgørelse og besluttede ved kendelse af 30. november 1994 at forelægge Domstolen spørgsmål om direktivets fortolkning (sag C-316/94). Coditel indstillede derpå viderespredningen af tv-kanalen. Kendelsen af 30. november 1994 blev imidlertid ophævet af Cour d'appel de Bruxelles ved dom af 6. april 1995, og den præjudicielle sag blev den 1. december 1995 slettet af Domstolens register ved kendelse afsagt af Domstolens præsident. Siden da er det pågældende program på ny blevet viderespredt i hovedstadsregionen Bruxelles.

17 I den foreliggende sag for den nationale ret har anklagemyndigheden rejst tiltale mod Paul Denuit for at have overtrådt den nationale lovgivning, særlig bestemmelserne i den ministerielle bekendtgørelse af 17. september 1993. Anklagemyndigheden har gjort gældende, at Coditel »i et bestemt tidsrum har viderespredt

udsendelser fra kommercielle tv-stationer, hvis udsendelser vedkommende minister, i dette tilfælde ... har forbudt viderespredning af, gennem kabel-tv-anlæg i den tosprogede hovedstadsregion Bruxelles, nærmere bestemt et program fra stationen 'Turner Network Television Limited' og et program fra stationen 'The Cartoon Limited Network', selv om dette er forbudt i henhold til ministeriel bekendtgørelse af 17. september 1993«.

18 På baggrund af sagens forløb besluttede Tribunal de première instance de Bruxelles at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Hvilke betingelser gælder der for, at et tv-radiospredningsorgan skal anses for at høre under en medlemsstats myndighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv af 3. oktober 1989 (89/552/EØF)? I hvilket omfang har det betydning, at en større eller mindre del af de udsendte programmer ikke er af europæisk oprindelse, såfremt en national retsinstans i øvrigt fastslår, at det pågældende organ har sit hjemsted på medlemsstatens område, og at den faktiske ledelse, programsammensætningen eller programmontagen finder sted på medlemsstatens område?

2) Hvis det antages, at udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, som er godkendt af en medlemsstat, ikke skal betragtes som udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, der hører under en medlemsstats myndighed i direktivets forstand, kan en anden medlemsstat da — og på hvilke betingelser, specielt under hensyn til traktatens artikel 59 ff. — forbyde eller begrænse retransmission af udsendelserne på et bestemt område?

3) Skal direktivets artikel 2 fortolkes således, at en anden medlemsstat, i tilfælde hvor et tv-radiospredningsorgan hører under en medlemsstats myndighed, ikke kan modsætte sig retransmission på sit område af fjernsynsudsendelser

fra organet, selv hvis bestemmelserne i direktivets artikel 4 og 5 ikke overholdes?«

Det første spørgsmål

19 Med den første del af det første spørgsmål anmoder den forelæggende ret i det væsentlige Domstolen om en præcisering af de kriterier, der skal anvendes ved fastlæggelsen af, hvilke tv-radiospredningsorganer der hører under en medlemsstats myndighed i direktivets artikel 2, stk. 1's forstand.

20 Det bemærkes, at Domstolen i dom af 10. september 1996 (sag C-222/94, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. I, s. 4025) allerede har behandlet spørgsmålet om fortolkningen af begrebet »myndighed« i udtrykket »tv-radiospredningsorganer, der hører under [en medlemsstats] myndighed« i direktivets artikel 2, stk. 1, første led.

21 Som Domstolen har konstateret i samme dom, indeholder direktivet ikke nogen udtrykkelig definition af det sidstnævnte udtryk (præmis 26).

22 Efter en gennemgang af ordlyden af direktivets artikel 2, stk. 1, nåede Domstolen frem til, at begrebet en medlemsstats myndighed skal forstås således, at det nødvendigvis omfatter en personel kompetence over for tv-radiospredningsorganerne (præmis 40).

23 En personel kompetence for en medlemsstat over for et tv-radiospredningsorgan kan imidlertid kun være baseret på dettes tilknytning til medlemsstatens retsorden, hvilket er hovedindholdet i etableringsbegrebet i EF-traktatens artikel 59, stk. 1, som efter sin ordlyd forudsætter, at tjenesteyderen og modtageren af en tjenesteydelse er »bosat« i to forskellige medlemsstater (præmis 42).

24 Med den anden del af det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, i hvilket omfang det har betydning for anvendelsen af direktivets artikel 2, stk. 1, at en større eller mindre del af de udsendte programmer ikke er af europæisk oprindelse.

25 Den belgiske regering har anført, at TNT & Cartoon Network's programmer ikke hører under en medlemsstats myndighed i direktivets artikel 2, stk. 1's forstand, da de ikke opfylder betingelserne i direktivets artikel 4 og 5, og de i øvrigt ikke er omfattet af Broadcasting Act's section 43.

26 Hertil bemærkes, at det følger af selve ordlyden af bestemmelsen i direktivets artikel 2, stk. 1, at de af tv-radiospredningsorganet udsendte programmers oprindelse eller deres overensstemmelse med direktivets artikel 4 og 5 ikke har nogen indvirkning på, om et tv-radiospredningsorgan hører under en medlemsstats myndighed i bestemmelsens forstand.

27 Det første spørgsmål, der er stillet, skal herefter besvares med, at direktivets artikel 2, stk. 1, skal fortolkes således, at et tv-radiospredningsorgan hører under den medlemsstats myndighed, i hvilken det er etableret. De af tv-radiospredningsorganet udsendte programmers oprindelse eller deres overensstemmelse med direktivets artikel 4 og 5 har ingen betydning ved fastlæggelsen af, under hvilken medlemsstats myndighed et sådant organ hører i henhold til artikel 2, stk. 1.

Det andet spørgsmål

28 Med det andet spørgsmål ønsker den nationale ret i det væsentlige oplyst, om og i givet fald på hvilke betingelser en medlemsstat kan forbyde eller begrænse retransmission på sit område af udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, i tilfælde hvor udsendelserne er godkendt af en anden medlemsstat, og tv-radiospredningsorganet ikke hører under en medlemsstats myndighed i direktivets artikel 2, stk. 1's forstand.

29 Det følger af besvarelsen af det første spørgsmål, at dette tilfælde, der forudsætter, at tv-radiospredningsorganet ikke hører under en medlemsstats myndighed, ikke kan opstå i den situation, der er beskrevet i forelæggelsesdommen.

30 Der er herefter ikke grund til at besvare det andet spørgsmål.

Det tredje spørgsmål

31 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om direktivets artikel 2, stk. 2, skal fortolkes således, at en stat kan modsætte sig retransmission på sit område af udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, der hører under en anden medlemsstats myndighed, hvis udsendelserne ikke opfylder kravene i direktivets artikel 4 og 5.

32 I dom af 10. september 1996 (sag C-11/95, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 4115, præmis 34) har Domstolen udtalt, at kontrollen med, at udsendelsesmedlemsstatens retsregler om fjernsynsudsendelser bringes i anvendelse, og med, at direktivets bestemmelser overholdes — under hensyn til den ordning, der ved direktivet er indført for fordelingen af forpligtelserne mellem de medlemsstater,

hvorfra programmerne udsendes, og de medlemsstater, hvori de modtages — kun skal føres af den medlemsstat, hvorfra udsendelserne bringes, og at modtagermedlemsstaten ikke har ret til selv at føre en sådan kontrol.

33 Denne fortolkning støttes af betragtningerne til direktivet. I tiende betragtning hedder det således, at alle de begrænsninger af friheden til at udøve tv-radiospredningsvirksomhed, der henvises til i niende betragtning, bør fjernes i henhold til traktaten. I tolvte og fjortende betragtning udtales det endvidere, at det er nødvendigt, men samtidig også tilstrækkeligt i denne henseende, at alle udsendelser er i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvorfra de bringes, samt med direktivets bestemmelser. I femtende betragtning hedder det endelig, at forpligtelsen for den medlemsstat, hvorfra udsendelserne bringes, til at føre kontrol med overholdelsen af den ved direktivet samordnede nationale lovgivning efter fællesskabsretten er tilstrækkelig til at sikre fri udveksling af udsendelser uden fornyet kontrol på det samme grundlag i de enkelte modtagermedlemsstater (dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, jf. ovenfor, præmis 35).

34 Kun i det tilfælde, som er omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet punktum, og hvortil der henvises i anden del af femtende betragtning til direktivet, kan modtagermedlemsstaten undtagelsesvis suspendere retransmission af fjernsynsudsendelser på de i bestemmelsen anførte betingelser. Domstolen tilføjede, at hvis en medlemsstat finder, at en anden medlemsstat har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i medfør af direktivet, kan den rejse traktatbrudssøgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 170 eller anmode Kommissionen om at skride ind over for medlemsstaten i henhold til traktatens artikel 169 (dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, jf. ovenfor, præmis 36).

35 I samme dom (i sagen Kommissionen mod Belgien, jf. ovenfor, præmis 37), bemærkede Domstolen desuden, at en medlemsstat efter fast retspraksis ikke er berettiget til ensidigt at træffe udlignings- eller beskyttelsesforanstaltninger for at imødegå en anden medlemsstats eventuelle overtrædelse af bestemmelserne i fællesskabsretten (jf. også dom af 13.11.1964, forenede sager 90/63 og 91/63, Kommissionen mod Luxembourg og Belgien, Sml. 1954-1964, s. 555, org. ref.: Rec. s. 1217,

af 25.9.1979, sag 232/78, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 2729, præmis 9, og af 23.5.1996, sag C-5/94, Hedley Lomas, Sml. I, s. 2553, præmis 20).

36 Besvarelsen må derfor være, at direktivets artikel 2, stk. 2, skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan modsætte sig retransmission på sit område af udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, der hører under en anden medlemsstats myndighed, i tilfælde hvor udsendelserne ikke opfylder kravene i direktivets artikel 4 og 5.

Sagens omkostninger

37 De udgifter, der er afholdt af den belgiske, den tyske, den græske og den franske regering, af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunal de première instance de Bruxelles ved dom af 16. januar 1996, for ret:

1) Artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne

vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed skal fortolkes således, at et tv-radiospredningsorgan hører under den medlemsstats myndighed, i hvilken det er etableret. De af tv-radiospredningsorganet udsendte programmers oprindelse eller deres overensstemmelse med direktivets artikel 4 og 5 har ingen betydning ved fastlæggelsen af, under hvilken medlemsstats myndighed et sådant organ hører i henhold til artikel 2, stk. 1.

2) Artikel 2, stk. 2, i direktiv 89/552 skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan modsætte sig retransmission på sit område af udsendelser fra et tv-radiospredningsorgan, der hører under en anden medlemsstats myndighed, i tilfælde hvor udsendelserne ikke opfylder kravene i direktivets artikel 4 og 5.

Mancini Murray Kakouris

Kapteyn Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. maj 1997.

R. Grass G.F. Mancini

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling